

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

267.12

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helyszám

Szerző:
Cím: *Az Űdvhadsereg hajnali gyümölcsgyűjtő uton*

Az Est

1925. 9. 19.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Az Űdvhadsereg hajnali gyümölcsgyűjtő úton

Este amerikai árverésen adják el a gyümölcsöt

— *Az Est tudósítójától* —

Néhány nap óta az alig hajnalodó Dunaparton érdekes menet jelenik meg. Elöl egy férfi és egy nő kis kézikocsit húz, a kocsi mögött tíz-tizenkét ember, férfiak, nők vegyesen, kézikosárral a karjukon, majdnem katonás rendben vonulnak. A menet minden tagján uniformis van. A kabát gallérján rézből kivert nagy Ű. betű, a lapos tányérsapkákon ez a felírás: *Űdvhadsereg.*

A dunaparti piac most kezd ébredni. A bódék ajtajában álmosan csikordul a kules és a ponyvák lassan kerülnek le a felhalmozott zöldség- és gyümölcsdombokról. Az Űdvhadsereg katonái rajvonalba oszlanak és kosaraikat pajzsként emelve maguk elé, végigvonulnak a piac során.

— *Adjatok, adjatok, Isten nevében!*
A kofák eleinte értetlenül nézték a felvonulást és nem tudták, hogy a kosarak mire valók, az agilis Űdvkatonák azonban hamarosan megmagyarázták nekik, hogy

az Űdvhadsereg céljaira legújabbán nem pénzt gyűjtenek, hanem természetbeni adományokat.

Erre, hogy hogy nem, hullani kezdett a kosarakba a gyümölcs. Al-

ma, barack, dinnye, szilva került elő a különböző sátrakból, bódékából és a kosarak néhány perc múlva megteltek.

A csoport parancsnoka, egy fiatal magyar tiszt úgy járja végig a frontot, mintha felülvizsgálatot tartana és időnkint elmondja intő szövegét az adakozó kofákhoz:

— *Rothadt gyümölcsöt ám ne dobjatok kosarainkba, mert nem veszi tőlük szívesen az Űr!*

Amikor a kosarak megtelnek, a parancsnok sorakozót vezényel és a hadsereg kettős rendekben elvonul. A kosarakat kézi kocsin húzzák maguk után. A piacra már kezdenek szállingózni a vásárlók. Ők is kosarakkal, meg kézikocsival jönnek, de pénzt is hoznak magukkal.

A reggeli kirándulásokon összeszedett gyümölcsöt esténként elárverezik az Űdvhadsereg. A dohányuccai és práteruccai hivatalos helyiségben halatlanul praktikusán.

amerikai árverésen adnak túl a holmin.

— Egy görögdinnye — mondja a kikiáltó — súlya körülbelül nyolc kilo, kikiáltási ára 5000 korona.

Az amerikai árverés rendszere tudvalevőleg az, hogy mindenkinek azonnal le kell tenni azt az összeget, amennyivel többet ígér az előtte ígérőnél. Így megeshetik, hogy az utolsó ígérő néhány száz koronával elviszi a holmit kimerült versenytársai elől, akik ebben az esetben hiába dobták ki

pénzüket.

És érdekes: az Űdvhadsereg helyiségében összegyűltek roppant lelkesen vetik rá magukat az árverésre. Röpködnek az egyre magasabb ígéretek és végül, amikor a nyolc kilós dinnye az egyik néző kosarába vándorol,

az Űdvhadsereg pénztára legalább hamincezer koronával gazdagodott.

— *Egy kosár szőlő — hangzik fel újra*

a kikiáltó szava. A következő pillanatban már pénzek hullanak az asztalra: *mindenki licitál.*

— Kell ám nekünk a pénz, — magyarázza az ajtónál egy fiatal Űdvkatoná — mert a hadosztályainkat akarjuk kiépíteni. Budapesten és a környéken négy hadosztályunk van, de különösen a kispesti hadosztály nagyon gyenge, alig nyolcvan emberből áll. Pénz nélkül pedig nem megyünk semmire. Az árusok szívesen adnak és könnyebben is adnak, mintha pénzt kérnének tőlük, a vevőközönség pedig itt az árverésen szintén jótékonyt gyakorol. Így mindkettőjüknek

alkalmat adunk arra, hogy jót gyenek.

— Mennyi sok ötletet pazarolnak különböző felvonulásaik megrendezésére — szólt közbe egy szkeptikus néző.

— Nem magunkért tesszük — mondja méltatlankodva az ajtónálló katona, — hanem az Űr nevének dicsőségéért.

Hátul az emelvényen újra felhangzik a kikiáltó szava:

— Egy kosár őszibarack! Nagyon szép, friss és hamvas...

